

Dve korejski¹ bajki.

S. Meglič.

1. Umetnik.

VKoreji je živel umetnik, z imenom Kim-ton-čum. Jako je slovel, a hrepenel je še više. Enkrat se mu je sanjalo, da vidi pred seboj osemdesetletnega starčka, ki mu tako govori: »Na nebu teče reka, ki je nežnejša od modrine neba in svetlejša kot najčistejša voda na zemlji. Kdor hoče videti to reko, mora gledati slednjo noč na nebo, in barva, ki se začne na oni strani, kamor pade rdečkasti odsev večernice, je barva te reke. Naslikaj jo! Ta podoba zna osrečiti vso Korejo; pa moral jo boš plačati sè svojim življenjem!«

Ko se Kim prebudi, komaj čaka noči, da poišče barvo nebeške reke. Začetkom mu je bilo nemoogoče, kaj najti. Zdaj je bilo nebo modro in zatem zopet globoko sinje, in le okoli zvezd, velikih kakor rosne kapljice, je nekoliko jasnélo. Potem je vzhajala luna, obsijana od nežnega bleska večernice. Ob lunini svetlobi pa so ugašale zvezde, in obledelo je nebo. — Po dolgem trudu se posreči Kimu, da zazre druge nebesne delce, ki so se mu zdeli, da se gibljejo. Njegov pogled je postal tako oster, da je mogel na nebu zazreti, kar pred njim ni videl nihče umrljivih. Če je Kim tako nepremično sedel, so rekli ljudje, da je njegova duša zapustila truplo in da se izprehaja po nebu.

Kimovo delo je napredovalo le počasi: prešli so meseci, prešla so leta. — Nekoč sedi Kim zopet zamaknjen v pogled na nebo; le še zadnjo barvo bi moral naslikati — na, kar nakrat ničesar več ne vidi, ne neba, ne teča, kar ga je obdajalo. — Kim je oslepel, in ko so ga v jutro hoteli poklicati, je bil mrtev.

Njegovo sliko so pa prinesli pred cesarja. Ta pokliče svoje modre ter jih vpraša: »Kaj pomeni to?« Modri ugibajo dolgo semtertja in na posled odgovore cesarju: »To ni nič!«

Slika se je kot brezpomembna zavrгла med staro šaro.

Nekoč pa reče neki japonski modrijan cesarju: »V Koreji je naslikal slavni slikar Kim čudovito podobo. To moramo kupiti na vsak način; naj velja, kar hoče.« Cesar pošlje odposlanca v Söul (glavno mesto Koreje), in ko korejski cesar zve, kaj zahtevajo Japonci, jim prepusti tisto sliko za tisoč keša (4 K). Z napitnino vred, ki je izginila v žepih korejskih ministrov, je veljala slika 30.000 keša (120 K). »Kaj hočete s tem?« vprašajo na posled korejski ministri, ko so spravljali denarje v svoje široke žepe.

»Kaj hočemo s tem? Dajte nam trnek« pravijo! Dali so jim ga. Ko se je trnek približal sliki, je poskočila živa riba iz nje.

¹ Koreja je dežela (polotok) med Kitajsko in Japonsko.

»Sedaj pa veste!« rečejo Japonci. »Vi ste prodali srečo svoje dežele!«
 Od onega časa je postajala Japonska vedno bogatejša, Koreja pa vedno ubožnejša; naposled tako revna, kakor je dandanes.

2. O enem, ki se je razumel na ugibanje.

Nekoč sta bila dva prijatelja: Tori (kamen) in Tutebi (krastača). To sta bili imeni, s katerima so ju klicali. Tutebi je bil nadarjen, Tori pa butec in postopač. — Tutebi se je šalil s Torijem, pa ga je imel rad. Ko sta izstopila iz šole, reče Tutebi Toriju: »Nič ne škoduje, da si nižjega stanu, in da si ubog. Jaz bom že skrbel, da boš srečen in da prideš naprej.«

Kaj stori Tutebi? — Enkrat, ko je šel njegov oče v goste, skriva očetov meč, ki mu je bil najbolj ljub. Ko pride oče domov in pogreši meč, bil bi v svoji jezi kmalu ubil svojega sina. Sin pa reče: »Umiri se, oče, jaz imam prijatelja, ki ima izredno spretnost v ugibanju.« Potem gre k Toriju in mu razodene, kar je povedal svojemu očetu. Tudi mu ne pozabi povedati, kam je skrnil meč. Tutebov oče ukaže poklicati Torija in ga vpraša: »Znaš li ugeniti, kje je moj meč?« Tori odgovori: »Da, to znam!« In ga pelje na kraj, kjer je bil skrit meč. Tutebov oče da dečku denarja in mu obljubi, da ga bo podpiral še dalje.

V tem času se je izgubil kitajskemu cesarju pečat državnega grba. Pisal je kitajski cesar korejskemu cesarju ter ga prosil, naj mu takoj pošlje človeka, ki se razume na ugibanje, če bi bil morda kateri njegovih podložnikov tega zmožen. Nato pove Tutebov oče korejskemu cesarju o Toriju.

»Hočem ga najprej poizkusiti,« je menil cesar.

Ko stopi Tori predenj, mu reče cesar, kazaje na zaprti zabojček: »Nu, ugani, kaj je v tem zabojčku!«

»O, Tutebi!« vzdihne Tori. Tutebi se pravi: krastača.

»Res, krastača je!« odgovori cesar ter pokaže navzočim krastačo, sedečo v posodi.

»Ta bo pravi!« vzklikne cesar veselo ter zapove Toriju, da mora takoj h kitajskemu cesarju.

»Sedaj sem izgubljen!« si misli Tori med potom. »Kitajski cesar me bo skrajšal za glavo. O joj, Tutebi, ti si mi res preskrbel nekaj krasnega!«

V bližini Pekinga se vsede Tori pod drevo, da si odpočije. Na drevesu je sedela ptičica, ki je pela: »či-ču, či-ču!«

Ko pripeljejo Torija pred cesarja, je bil fantič prepričan, da je odbila zdaj njegova zadnja ura. Zato v zamišljenosti kar presliši vprašanje: »Kje je državni pečat?« in odgovori malomarno: »Či-ču, či-ču!«

Tedaj pa pade eden izmed dvorjanov pred cesarja na kolena in se obtoži, da je on ukradel državni pečat. Temu dvorjanu je bilo namreč ime Či-ču.

»Vidim,« reče cesar, »da se mojstrsko razumeš na ugibanje. Zato te obdržim pri sebi na dvoru.«

Toriju ni bilo posebno prijetno pri srcu. Prejalislej se mora itak izkazati njegova nevednost. Začne torej prositi cesarja, naj mu izkaže milost in ga pusti, da gre domov, kjer ga čakata oče in mati v velikih skrbah.

»Meni to nič mar!« zareži cesar.

»Pa je meni,« vzkipi Tori. »Vsega tega je kriv le moj nori nos, s katerim ovoham, kje je kaj skritega. Od sedaj pa nič več nočem imeti ž njim opravka.« To rekši, si Tori odreže nos. »Tako, zdaj sem ravnokakor butec, kakor ste vi vsi tukaj,« reče nato.

Cesar se razjari in ukaže Torija umoriti. A kasneje se premisli in ga odpusti domov.

Iz Torija so se še mnogi norčevali in ga zbadali. A on je menil, da sme biti še zadovoljen, ker mu je vzelo seznanje s kitajskim cesarjem samo nos.

Na starost . . .

J. E. Bogomil.

Gh, seveda! Na starost pa človeka res vse zapusti! Včasih smo delali novo obutev, nove čevlje, nove škornje — pa kakšne! Takó so se svetili, da si lahko samegasebe v njih pogledal! Danes pa krpamo to starino, ki bi je prej kdo še v roke ne bil vzел!«

Tako je večkrat modroval stari Gobinec Luka na Lazih in se jezil na svoje umazano čevljarsko rokodelstvo. Pa je sklenil v svoji nevolji: »Nobenega čevlja več ne zakrpam, mağari, če mi prinesejo pozlačenega! Pa ne! Kdor ljudem novo obutev napravlja, naj jim pa še starino krpa! Samo domačim še, Tončku pa Jožku — no, vsem! Zato, ker jih imam rad! Za denar pa nič, nič več, nič več . . .«

Saj je bilo pri Gobincu res že domačega drobiza dovolj za krpanje. Ko je pa nastopila zima in se je na vaški mlaki strdila voda, se je pa delo še bolj pomnožilo. Zato sta že skrbela Gobinčev Tonček in Jožek, pozneje pa še drugi. Angelica seveda je bila pa že modrejša. Ali tudi njena obutev ni bila za večnost . . .

»Stric, vidite! Tak-le je moj copatek! Že pesek mi síli noter — kaj šele voda!« razlađa Angelica stričku-čevljarju.

»Ohte no, ohte no!« se začudi stric Luka. »Še zbolela nam boš, Angelica! Kar brž dol; takoj ti ga zakrpam.«

Stric Luka ima Angelico zelo rad. Posebno zato, ker je tako ljubezniva s svojima bratcema in sestricami. Ančko nosi spečo štiporamo, Nežica se zaupno skriva za njeno krilo, ker se malo boji bradatega strica